

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Stowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosé ma;
Bóh pak swěny
Přez spař měny
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duři daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čel!

F.

Šerške njedželske łopjena.

Wudawa řo łōždu řobotu w Šmolerjez knihicziřczećni w Budyřchinje a je tam řa řchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dořtač.

9. njedžela po řwjatej Trojicy.

1. Kor. 10, 12, 13.

Řapoštol Pawoł dawa nam w tutej epistoli

„Dobru radu řa hodžiny řpytowanja“.

1. Hladaj řo, řo by dowěrjenje řam ł řebi měł!
2. Wuhotuj řo ř dowěrjenjom ł Bohu.

1. „Komuž řo řda, řo řteji, tón řo hladaj, řo nje-
padnje“, t. r. ř druhimi řłowami, řo njeměł pšchewulke
dowěrjenje řam ł řebi — hladaj řo, řo řebi myřlił njeby,
ty njemóžješ do hřeća padnyč. Ř řebi dowěrjenje je
wřchał druhdy tež počĩnt. Hubyeny to wojak, kiž nad
řwojim dohycžom řadwěluje; hubyeny to řhulec, kiž moży
w řebi njecžuje, řwoje pruhowanje wobřtač. Pawoł rěči
pał wo duchownych wězach. Row je dowěrjenje ł řebi
měč řtrařčne. To je hordosč, hdyž řebi něčtō myřli,
řo řteji. W tajkej hordosčĩ leži dwojaki błud: řo je mōz
hřeća řłaba a čłowřta mōz wulka.

Alle mōz hřeća je wulka. Luther řpěwa: „Wón jara
mōzny je a ma dořč leřnosč“. Ř moży pšchĩndže
leřnosč. řpytował řo w blyřcžazej wabjazej podobje
řjewi a hřeć řa mały wudawa. W paradĩřu wuřywa řte
dwělowanje do wutrobow a hĩžom ř přenjonarodženeho Řěvy
čĩni mordarja bratra. Řchĩřłowo praji: řdyž čertej
małuščł dařč, wořmje zyłu ruřu, řkōncžnje zyłeho čłowřeka.
Řajpředy hrajłaja myřle ř hřećom, ř myřle bywaju
žadosčje a ř nich hřeřčne řkutki a potom je duřcha popadnjena.

Wopraškej řo řłōřnikow řady jařtwownych duri, řa řu řa
hłuboko padnyli. Woni wřchĩžy ř małymi hřećami řapocžachu.

Wutroba je řłaba. Dawit běřche muž po wutrobje
Božej, řpěwał krařnych psalmow. Alle hodžina přōřdno-
řhodžanja čĩnjesche jeho mordarja a mandželřtwolamarja.
Řětr řhwalesche řo: „Ř hdy byč ř tobu wumřječ dyrbjak
a — řapř teho řnjesa. řchtož řo tajřim muřam Božim
řta, njedyrbjalo řo nam tež řeńč? Duž řlyřchmy radu
Řawōla. Ř hdyž ty dženska hĩřcže řtejiř a řy wot řlyř
přchěřupjenjom řwobodny wōřtał, njehwal řo teho, ale
džakuj řo Bohu na kolenach, řo je tebe řwarnował, a hladaj
řo, řo njeby wopacžne dowěrjenje řam ł řebi měł.

2. Wuhotuj řo ř dowěrjenjom ł Bohu! „Alle Bóh
je řwěny.“ řaj, hřeřčna mōz je wulka! řaj, nařcha
mōz je řłaba, a my dyrbjeli do řkaženja pšchĩńč. „Alle“
Bóh je řwěny. Ř dokelž je řwěny, tehōdla řwěmy a
dyrbimy jemu řo dowěricž ř njehabłazyř dowěrjenjom.
„Řotom to řpytowanje řa łōnza dobudže, řo my jo řnjescž
mōžemy.“

„Řane řhĩba čłowřře řpytowanje njeje wař nadeřčło“,
řa mōžesche řawōł řwojim Korĩcžĩřřim prajĩč, kiž hĩřcže
ničō wo čžěřnosčach njewjedžachu, kiž mějachu pořdžĩřcho
na zyřkej pšchĩńč. řa mōže wón tež nam prajĩč, kiž je
nam řa łohło w řwojej wěrye žĩwym byč a kiž my nje-
wěmy wo pšchěřčehanjach, łotřej řu nařchi wōzōjo wěry
dla pšchěčerpĩli. — Alle njeje tola woprawdže řpytowanjom,
łotřej pšchěř čłowřře moży džēja? Macžeri řa řobu řchěřč
džěčĩ wumřje, pořłedne řkōřko do řonfirmazije. řako jeřna

Boža, kiž bēšče macz šydom stromych džēczi, ju trošchtowacz
 chyzsche, praji wona: „Dži prjecz s twojim trošchtom!
 Zadyń Bōh njeje, hewaf by wōn jene wot twojich džēczi
 wšaf, hačz mi te pošlednje rubil. Šhto chzemy k temu
 prajicz? Najprjedy: Njebudžče! My nješmemy na žaneho
 cžłowjeka šwaricz, kotrehož wutroba je pšches cžežke domach-
 pytanje roštorhana. Potom pač chzemy šo pšchi wšchēch
 cžežkotach teje wěrnošče džeržecz: Šhtož cžini Bōh, wšcho
 dobre je. Šwēt rēczi w tajkich padach wo šadwēlowanju.
 Šhto je šadwēlowanje? To je to bycže, pšchi kotrymž je
 dwēlowanje we wutrobje dobyte a wono je dobyte, dofelž
 wutroba wošlabny a na šlubjenje šapomni: Wołaj šo
 te mni w cžašu nusy, dha chzu ja cže wumōz a ty dyrbišch
 mje khwalicz! Duž wšchaf wuhotuj šo s dowērjenjom
 k Bohu. Bjes njeho šmy my wšchitzy, tež cži najšhlynišchi,
 njemōzne, šłabe štworjenja. Pšches dowērjenje k Bohu
 pač budžemy ryczerjo, kiž s Lutherom špēwamy:

By šwēt šo mjerwil s cžertami
 A naš wšchēch pōžrjecz chzgli,
 Dha to naš nicžo nještrōži,
 Wšchaf bychmy šmērom byli.

Bōh dawa kōždemu wobcžežnošcz, kšchiz, ja kotryž ma
 mōz. Wōn chze naš woczahnycz. Šdyž šo teho džeržišch
 s dowērjenjom, špytowanie tač kōnza dobudže, šo je šnjescz
 mōžesch. Ty budžesch pšchewinycz a dobycže wobšhowacz.
 A temu pomhaj nam Bōh wšchitkim s hnadu. Šamjen.

Gladaj šo, šo njepadnyesch!

(1. Kor. 10, 12. 13.)

Štōš (257): Wojuj prawje, hdyž ta hnađa —
 Na wōjnu šy powołany,
 Kšchescžijano, wobštajnu! —
 Duž šo wopofasuj šhmany,
 Hewaf šmējesch hanibu!

Knjes je šwērny tebe stajil
 Na cžer šbōžnu k njebjekam;
 Cži to šłowo šhutne prajil:
 Ša mnu pōj! šo šaprěj šam! —

Twjerdže stej, kaž ryczer Bohi,
 Na kōnz kručže wuhladuj! —
 Wšcho njech na štronu šo šłōži,
 Šhtož cže jima, — postupuj!

Štrach cži hrošy na wšchēch štronach;
 Špytowanie wšchelke je,
 Kiž na bitwiškich tu honach
 Šnošhcz dyrbišch wutrajnje!

Tola špytowanie njeje
 Žane, šhiba cžłowške, cže
 Nadešchlo, a s cžeže wšcheje
 Wumjescz Bōh cže šwērny chze.

Špytowacz pšches šamōženje
 Njebudže dacz šłabeho;
 Š bēdy wšcheje wumōženje
 Doštač cži džē dyrbi šo.

Dobycže pšchi kōnzu šwa,
 Wudžerž šwērny do šmjercže!
 Dobycz dyrbi wēra živa. —
 Šunu Knjes cže kōnuje! —

Džiwne puče.

Ras powjedasche jedyn mišionar: „My bēchmy holeczku šhubili,
 po tym šo bu wona lēta-dolho na našch mišionškej štaziji w Šndiji
 rošwucžowana a na to wušchčžena. Wona bē šo k šwojim pšchi-
 bohama a pohanskim wšchijam wrōczila, woženi šo njejabzy s pohanom,
 cžehnišche s nim do šdaleneje pohaniškej wšy a bē tač ja naš
 šhubjena. Dolho my hišchče s cžicha wo tu holeczku žarowachmy,
 kotrejež wutroba bēšche šo kšchescžijanskej wucžbje tač rucže a tač
 cžople wotewrika.

Šjatnacže lēt pošdžišcho jedyn s našchich mišionarow na jenym
 šwojich pučžowanjom pšches šdalenu wješ pšchindže. Po tym šo
 bē wōn tam po šwucženym wšchijam w jenej šhromadžijnje pod
 hošym njebjom rēcžaf, pšchindže nēfotre njedžele pošdžišcho muž
 k njemu, kotryž jeho prošchesch, šo chzyl hišchče ras do špomnje-
 neje wšy pšchitcz. „Ty dyrbišch nam našchu žyrkej pošwjecžicz.“
 wbn prošchesch, „kotruž šmy šebi natwarili.“ A jačo woni drugi
 džēn pšched hētū, s palmowych šopjenow natwarjenej, stejachu, kotruž
 našpomnijeny muž hordže šwoju žyrkej mjeiowasche, mišionar šhoni,
 šo bēšche šo hižom lēta-dolho we wšchij cžichoscži we teje khudej
 wješy wēšte mišionstwo hajilo a kšchescžijanska wucžba rošchērjaka.

Šamna holeczka, kotruž mējachu na mišionškej štaziji ja
 kšchescžijanstwo šhubjenu, bēšche s wopredka se šwojim pohanskim
 mandželškim šbožomnje živa, bhwasche pač potom pšchezo šrudnišcha
 a cžišchcha. Wona njebē Šbōžnika wjazy šabycz mohla, kotremuž
 bēšche tola ras šwēru šlubila. Najprjedy wona šwojim džēcžom
 mjelcžo wo nim powjedasche, potom bu jejny muž na to kēžblivy
 a s napjatošczu pšchipošluchowasche. Pšched lētami tež šušodža
 a pšchecželjo wo tym šhoniču. Šačo bē nētko mišionar pšched
 kōtkim tudy přēdowaf, bēchu jeho šłowa na špodžiwnje pšchihoto-
 wanu rolu padnyte, a lēdma bēšche wōn precz, počachu tamni
 wješnjenje mały Boži dom twaricz a pōšlachu k mišionarej, šo by
 jōn pošwjeczil a jich wšchēch kšchescžijanow ščžinil.

Tač bēšche tōn Knjes to, šhtož my na mišionškej štaziji ja
 nješbože džeržachmy, ja mtohe khude dušche k lēpšchemu wobrocžil,
 a kšchčžena pohanska holeczka njebē šhubjena, ale bēšche muža a
 džēczi a wjele druhich k Šbōžnikej dowjedla.“ F.

Šwēdcženja.

Čim bōle šu šo ludžo w mnohich krahach šwucžili, wo nje-
 wurunajomnej napschecžnošcži mješ kšchescžijanskej wēru a pšchi-
 rodowēdomošcžu rēcžecz a tajku napschecžnošcz wēricz, cžim wješchju
 pšchicžimošcz maju šwēdcženja tajkich wucženyh mužow, kotriž tōnle
 nahlad jako došpolnje bješ šaložka a žyle wopacžny pošnamjenjuja.
 Professor Botaniki, Wiegand, kotryž je 1890 w Marburgu
 wumrjel, do šwojeho pučžowaršeho dženiška šapiša: „To je wšchitko
 jena rēcž, šhtož Štary a Nowy Testament, šhimanje a tucžel,
 hory a wodopady, hwēšdy a kwētli rēcža; wene špēwaju a praja
 wšchē hromadže: „Tōn Knjes je bliško, halleluja“. Na šwojim
 šmjertnym ložu wōn pšchewesch: „Brajcže wšchemu šwētej, šo je
 wērjazy pšchirošpytnik wumrjel.“ Na jeho rownym kamjenju stej
 napišane: „Na tebe, Knježe, šym ja nadžiju stajil, ja njebudu
 šahanibjeny do wēcžnošcže“.

Šōtha ras rjekny: „Čim wšchšcho lētšotki w počahu na
 šdželanoscž postupja, cžim bōle budže šo biblija s džēla jako podložk,
 s džēla jako šrēdč cžehnidby, wēšo niž wot mudracžkow, ale wot
 woprawdže rošomnyh cžłowjekow wužiwacz. Njech šo cžłowški
 duch rošchērja kaž chze, pšches wšhokōšč a ethišku kulturu
 kšchescžijanstwa, kažkaž šo wona w ewangelijach bljšchcži a šwēczi,
 won njepōndže.“ F.

Na drohářtwje.

Raf drohář kroczi radoſtnje
Tam t módrnym horam w dalinje,
Eso blyſchczo w jaſnym hlónzu!
Stup lóžki ma, měr we duſchi:
Se pucž tež nahly, dalofi,
Wón tola wjedže t hlónzu.

Eso ſdobom droha nahhila,
Wot bliſtich hórkw ſmuſczena —
S tym wuhlad wſchón bu wſaty;
Mětt haſle ſpróznocž ſacžuma,
Pucž jemu dalofi ho ſda:
Ach, budže hlónz mi daty? —

Hlej, my tež ſemſzy putnizy
Na pucžu t jaſnym horam ſmy,
Kž widži hižom wěra;
Duž hórki horja, ſtarocže,
Nam ſbóžny wuhlad njetaježe
Do Salemfkeho měra!

K. A. Fiedleř.

Wo čítanju w bibliji.

Mjeſe wſchěmi knihemi na ſwěcže njeje žana tať roſſchěrjena taž biblija. Milliony čłowjekow ju čítaju; to njemóže ho wo žanej drugej kniſy prajicž. A tola ſu bjeſ dwěla milliony biblijow njecžitaných. Eſamo mnoſy, kotſiž ho pobožnocže mozuja, ju ſrědka wužiwaju. Woni ke mſchi khodža, čítaju natwarjaze piſma, ale pſchimaju porědko ſa bibliju. A tola je wona pražórko bójſkeje wěrnocže. Khodžny direktnje t tutemu žórku, ſo bychmy t njeho wodu žiwjenja čžerpali. Najroſſbudniſchi, najſwěrnniſchi, najſwjećiſchi ſchecžijenjo běchu biblijny ſchecžijenjo.

John Weſley piſche: „Sa ſym ſtworjenje jeneho dnja, kotrež piſches žiwjenje dže, taž ſchip piſches powětr leczi. Sa ſym duch, kotryž je wot Boha wuſchol a ho ſažo t Bohu wróczi. Sa pytam runje piſches wulku móřku wotnohu pſchenč a ſa krótki čžaſ njebudu wjazy widžany. Sa ſapadnu do njepſcheměnjazeje wěcžnocže. Jeno jene žadam wjedžicž: pucž do njebja, tať mohł wěſcže na jeho ſbóžne pobriohi wuſtupicž. Wóh ſam je ho nahhilit, pucž, tam wjedžazy, wucžicž, tehodla wón t njebja dele pſchińdže. Wón je jón do jeneje knihi ſapiſkał. O daj mi tu knihu! Daj mi Božu knihu, ſchtožkuli tež plačzi! Jowle ju mam; wona wopſchija, ſchtož wjedžicž žadam. Tudy ſym ſdaleny wot wobkhodnych čłowſkich pucžow. Sa ho tu lutki ſam poſydnju, jeno Wóh je pſchi mni. W jeho pſchitomnoſczi wotewrijam, čítam ja jeho knihu, jeno ſo bych pucž do njebja namakał.“

Čžecžedostoyny Jurij Müller hlědowaze ſwědczenie wotpołoži: „Wot teho čžaſa ſem, hdžež ſym ſapocžal, ho pilnje w Božim piſmje wobhonjecž, buch ſpodžiwnje žohnowany. Wottal ſym drje bibliju ſtotrócz pſchecžital a kóždy ras t nowej a wjetſhej radoſcžu. Tať huſto hač ſažo wot přědka ſapocžinam, ſda ho mi wona nowa kniha byč. Kóždy džen mam ſa ſhubjenu, na kotrymž njeſſym bohate wofchewjenje t Božeho hlowa poměł“. A to běſche muž, kotryž we ſwojim žiwjenju taž lědy žadyn druhi t napinanjom dželkaſche, žime ſwědczenie pſchecžiwu tym, kotſiž mēnja, ſo ſa čžitanje w bibliji žaneho čžaſa nimaju.

Alle hole bjeſmyhlyne čžitanje w Božim piſmje žaneho wužitka njepſchinježe, jeno roſpominaze, t modlenjom ſjednocžene čžitanje. Senicžka ſchtučžka, t prawym duchom čžitana a do wutrobny pſchijata, je lěpſcha dylžli žly ſtaw, kotrehož wopſchijecže je hižom ſabyte, hdž ho kniha lědma ſacžini. Komuž pať je ſmyhł ſa ſwojate piſmo

ſchhadžal, ſchtož jo lubowacž nawukny, temu tež lohko wobcžežne njebudže, w bibliji čžitacž, a tón pſchi ſpocžinanju ſtawa huſtdom na hlónz njechělnje, ſo by widžal, tať wjele ma ſchtučžkow a hač ſmēje jón bórny pſchecžitanu. Srijadowany ſapiſ biblijſkeho čžitanja je jara porucžicž; t nim dobudžech čžaſa, dokelž huſtdom wěſch, ſchtož čžech čžitacž. Njedaj ho wottraſchicž, jeli je čži to a tamne njeproſymliwe. Eſnano budže čži to ſa lěto jaſne. Biblija je kniha ſa wſcho čžłowjeſtowo a ſa wſchitke čžaſy. Wona dyrbi čže piſches žyke žiwjenje pſchewodžicž, a na kóždym jeho ſchodžekow ma wona woſebite hlowo ſa tebe.

F.

Prědowanje ſchtomow.

Do jeneje wjeſneje woſady pſchińdže mlody duchowny. Jeho přjedownik, ſtary knjeſ a lěta-dolho khorowaty, njeběſche huſto njedželu předowacž mohł. Wucžer njemóžeſche tež piſchczo čžitacž, a ludžo běchu ho po nēcžim kemscha wotwucžili abo woni bjeſ ſnutſkowneho čžerjenja po ſtarym ſwucženym waſchnju pſchithadžachu. Se ſaſtupom mlodeho duchowneho bu to hinať. To bē, taž by woſada njejabzy t hlubokeho ſpanja wotucžila. Jeho žime, wěry-połne předowanja taž ſapalaze ſchtrě do wutrobow padachu. Žyrkej ho pjelnjeſche, a pať tón, pať tamny, we ſwojim ſwědomnju ſnjeměrnjeny, duchowneho wopytowaſche, ſo by t nim wo ſbožu ſwojeje duſche rěčal.

Tať to žyly khwilu dželſche, a wutroba ſwěrneho duſchowpaſtyrja ho ſradowaſche. Potom pať ho jemu ſdaſche, taž by tole hibanje popuſchcžilo. Woža ſklužba a biblijſka hodžina běſchtej drje taž piſchczo derje wopytanej, ale jeno t rědka po duchownym ſbožu lačžna duſcha pucž t njemu namaka. Wſchitko dželſche ſwój čžichi khóđ; čžaſ ſbudžjenja ſdaſche ho nimo byč.

Nad tym čžyſche mlodemu duchownemu nimale wſcha wutrobitočž ſpadnyčž. Naſ wón ſwoju wutrobu pſched ſtarym burom wuſypa, kotryž běſche jemu wot přenjeho dnja ſem ſwěrnny pſchecžel a radžnik byl. Starž jemu mērnje pſchipoſkuchaſche. Potom wón jeho ſa ruku wja a t wofnej wjedžicže.

„Hlejče, knjeſ duchowny,“ wón rjety, do ſwojeje ſahrodny dele poſaſowawſchi, „tať kraſnje moje ſadowe ſchtomny kčžēja! Njeje to, taž by kóždy jenotliwy t nič t huſtym ſněhom pſchikrny byl? Schtož tamle po dróhny ſem pucžuje, je wěſcže ſchtwórcž hodžiny daloko ho blyſchcžicž widži. Alle jeno mało dnjom, potom je ho wſcha kraſnocž pominyła, a na nič dale ničžo njewidžimny hač ſelene kopjena. A tola ſu wone potom ſrałocžki plodom bliže dylžli nētkole. Koſymicže Wj, ſchto ja mēnju?“

„Haj, wón to ſroſhmi a pobožnemu ſtarzej džakownje ruku tlóčžecže. Wot teho čžaſa ſem njeje wón wjazy ſkoržil, ale je ſčžerpliwje čžatał a t Božej pomozu tať nēkotry drohotny plód we ſwojej woſadže ſrawicž widžal.“

F.

Lubocž dobywa.

Se ſbērki J. Paulſena: „Podawki t Božeho kraleſtwa“.

(Seſberhčžil —n.)

(Poſtracžowanje.)

Na druge ranje Kito t direktarjej dželſche a wo private hodžiny proſchecže, ſo by mohł ſwój gymnaſialny bēh doſonjecž. „Aj, to wſchal ho ſchwarnje ſchlachčzi,“ direktar prajeſche, „wy taž ſawolany pſchińdžecže; pſched mało hodžinkami běſche tudy hlawnny bohacžł Wilms, a ſym t nim wucžinił, ſo by wucžomza do ſwojeho domu pſchijał t dohladowanju jeho hólčžatow. Sa wam piſche, porucžēſke wopiſmo ho bu dam, na kotrež waſ nadžijomnje huſtdom pſchijima.“ „Bohu budž džať!“ naſch Kito nimowólne dželſche, „wón je mi ſažo čžěžki kamjeń ſtarocže t wutrobny wotwalil,“ a

hdyž někotre hodžinki pozbýšicho po krajných škoděnkach dele krocješče, kiž k bydlu klawneho bohacžka horje wjedžechu, běšchtej jeho woczi polnej khlrow; pschetož tón knjes běšče wšchitko derje činił. Tónle pschntny dom dyrbješče nětk dale jeho wobhdjenje byčž, běšče satarany a jeho hubje šeptaschtej: „Poruč temu knjesej kwoje pucze a dowěr ko jemu; wón budže wšcho derje činič!“ —

Hdyž na wječor sararjež Hendrich klyšješče, so kito do wošebneho domu klawneho bohacžka pocžehnje, wón se slě tajenym mjeršanjom wurasy: „Njeprajach to, našch kito chze i wulka won, našch dom je jemu pscheknadny; dže nětko na radžicžela powolanšeho kudinštwia!“ —

* * *

„Knjes wotrješny kudiniko, na pschepytowanje kadženeho jateho Hendricha N. wjedu, wjasanza dla khašchowanja liščzinow.“ „Nječ sastupi!“ mladny wotrješny kudinik džješče, jako kotrehož bjes próžny kitu Heinsena sažo sasnajemy. Seho wocžko ko rosefnawaršy na sastupjeného jateho kložješče, kotryž w masanej drascže se šescherjatymy wložami psched njeho stupi. Psches dowocžo jateho čžemna čžerwjenina sleczi, hdyž wotrješneho kudinika wuhlada. Tón se želesnym pokojom ko sa wošobinškimi mjenami prasješče. Saty i tšchepotatym hložom powjedasče, so je kynu duchowneho i N. Seho macž je hišččže jako wudowa w mješče žywa a je jemu i wulkimi woporami studowacž dala. Byčž je chžyl i lškarjom a tež na najlšpschim pucžu k temule samerej byl, ale lohka myšl je jeho bohuzel! sawjedla, so běšče pschezo wjazny pjenjes pschecžinił, hacž bč jich swjesčž mohł. Seho macž je sa njeho wšcho woprowala. Duž je na došbudžne kłowo kabi draštu wobstaral. Hdyž ju njesaplaczi, bu wot wčricžela pola rektarja wofskoržentny. Tón jeho psched ko sčasa; ale Hendrich khrystiansen ko wo kwojim došbudžnym kłowje na tač njehorne waschnje wupraj, so rektar wčž akademiskemu senatej pschedpoloji, a tón njeczščžowneho muža i university wotehna. A nětko wón nahle hlubje a pschezo hlubje sapadowasče. Bu i pišarjom pola pscheporucžnika, ale jeho mjeno, so by kabi pjenjesy dobył, njewuščnje wužiwajžny bu se klužby puschčžentny. Škóncžnje na kontorje džželo namaka, ale tu, so by pjenjes k wučžehnjenju do Ameriki dobył, wón pschēmēnjenške liščziny khašchowasče. Pschi tym sašlapjenty bu wjasanz. Šsudnik pscheklyšchne pišmo škóncžiwšchi, žandarnej wustupicž kasašče; chžyšče i jatym hišččže do kameju wocžow porčžecž. Sako kamaj běšchtaj, wón k jatemu stupiwšchi džješče: „D Hendricho, Hendricho! dyrbju cže tajkeho sažo widžecž, kšy ty mžzmitwe kłowa kwojeho nana tač wobkledžbowal?“ — „Knjes wotrješny kudiniko,“ běšče sašakle wotmoltwjenje, „wš scže powolany, mje kudinicž, niž mi přčdowanja džžeržecž!“ — „Po tajkim kabi myšlišch, so cže sa kudinju? Na nihdy, kšyna kwojeho droheho satararškeho nana kudinicž, je sa mje njemžžne. A twojemu wumožnjenju dyrbju čžiničž, šchtož samžžu. Wóh cži pomhaj! Mjes tym dyrbju džž i krowajazej wutrobu kwoju pschiklyšchnosčž čžiničž!“ Wón saklinka; Hendrich bu wróčžo do jastwa wotwjedžentny. —

Tudy kamotny sesady želesnych lšpžow njedžele dołho kčžžješče. Žadny čžlowjeł sa nim njepohlada, jenož satarar jemu jeho jčžž pschinoschowasče, a ta běšče ždny dobra, wjele lšpscha, hacž drusy jeczi ju dostawachu, pschetož wotrješny kudinik mješješče to prawo, na pschepytowanje kadžentym jatym, mējachuli pjenjesy, jčžž po jich žadanju škicžecž dacž. Sa Hendricha wón se kwojeje mšschnje placžješče.

Hendrich mješješče nětko škladnosčž, kabi kwoje žiwjenje wofpschemyšlicž, ko praschecž, tač běšče tola po prawom i nim tač daloko doščlo. „Ach,“ wón šdychowasče, „moja macž budžišče kručžišcha pschecžimo mi byčž dyrbjala. Wona je mje k temu pschi-

wucžila, so bu mi kžžde požadanje dopjeljnene, tač so nješkim woprawdže nawuknył, kabi hdy něščto sapowjedžicž. Ach, hdy by to nan wjedžal, wbohi, wbohi nana!“ Pschezo bóle jeho sašaklosčž špadowasče, pschezo wjetscha struchłosčž jeho wobja. Napošledk na kamomordarške myšle sapadže. Wbohi čžlowjeł džž njemješče žaneje sepjery we žiwjenju, wón wšchak teho Wótza njesnajesče, ke kotremuž ko w nusy wólacž mžžješče. Kručže bč pola njeho wofsamknjene, so kwojemu žiwjenju kónž scžini, přčedy hacž k rosčbudej pschikahanskeho kudinštwia dońdže.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Žyle nahle wumrjel je na domojpucžu i kupjel kšwěrnny duschowpastyr kotecžanskeje wošady, knjes sarar Jan Erwin Garbar, w Bremenje. Wón běšče strowy tam pschijčł a nadobo jeho Woža rucžka saja, so běšče morny. Seho sawostajentny tuta njenadžita powjescž jara cžžžko krudži, hdyž njebčchu pschi jeho semrjecžu mohli pódla byčž. Seho cžžlo bu sańdženu njedželu na Tuchorju w Budyšchinje, hčžž ma Garbarjež kwojba kwojbone pohrjebnišchčžo, kšowane. Kčžž mješješče knjes primarius Wjazka i Budyšchina na sałožku Wožeho kłowa: „Ššmy my žiwi, dha kšmy temu knjesej žiwi; wumrjemny my, dha wumrjemny temu knjesej.“ Do rowa požohnowasče kascžčž pschichodny kšyn njebocžicžkeho, knjes sarar Kupfer. Duchowni, kotrychž běšče 15 pschischł, lubemu sastojušskemu bratrej pošlednu cžšecž wopokasacž, pschi rowje šchpruch jako pošledne Wožemje prajichu. Njebocžicžki bč ko 2. septembra 1851 w Minakale jako kšyn njebocžicžkeho kantora Garbarja narodžil. Budyški gymnastij pschekhodžiwšchi je wón w Lipsku theologiju studowal a běšče krobustaw Lužiškeho přčdarškeho towarštwia. Po dokonjantny studijach běšče najpřčedy 1876 pomozny duchowny we Wjasonžny pola Biskopiz. W tym kamym lčžče pschidńdže sa sararja do Kotež, hčžž je kwoje sastojušstwo hacž do kšmjercže kšwěru satawal. Wóh saplacž jemu kšwěrnosčž we wčžnosčži!

— Wot jutrow ko sažo nowa pschihotowanška klajša sa seminar we Wojerezach sałoži a my hižo nětko staršchich na to dopominantny, so mžža tam kwojich kšynow dacž, kiž chžedža ko sa wučžerjom wuwucžicž, so bychmy sažo kšerbškich wučžerjom mčłi.

K rospominanju.

Lškar a pčžola i jčdojtych rostlinow jeno wužitne wučžahujetaj; sawiščž na wopak čžini.

* * *

Wože kłowo budž twojej duschi kšwětko, mžž a troscht, pschewodna hwěšda, pucž k njebju pokasowaza.

Daljške dobrowólne dary sa wbohe armeniške kšyroty i pomozny w nusy:

Bomsdorf i Radski — hr. 50 np.
Heinrich i Minakala — = 50 =

Gromadže 1 hr. — np.

W mjenje wbohich kšyrotow wutrobnny džžak.

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchčch pschekdawarňjach „Serb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcž lšeta placž wón 40 np., jenotliwe čžiška ko sa 4 np. pschekdawaju.